

Amiculi Amiculi Amiculi

Amiculi Amiculi Amiculi



Saner de argint



Inima copilului, sub un conducător înțelept, se deschide în chip natural în fața virtuții ca și caliciul florilor în fața razelor binefăcătoare ale soarelui.

Vestitul predicator Roland Hill, predicând într-o seară despre textul din 2 Corinteni 2, 11, începu astfel predica sa:

„Intr'o zi am văzut pe stradă o turmă de porci cari urmau cu supunere pe un om. Am rămas foarte surprins, pentru că știam că porcii sunt animale foarte anevoie de condus. Aci lucrurile erau tocmai pe dos. Omul acesta părea că nu depune nicio osteneală și porcii îl urmau înghesuindu-se și grohăind. Indată îl văzui intrând în abator, și poarta se închise în urma lor. După câteva minute omul care adusese porcii, ieși. Alergai spre el și îl întrebai care era taina că porcii îl urmau așa de ascultători și se lăsau așa de ușor conduși. El începu să rădă, și zise:

„Foarte simplu. Poate că n'ai observat sacul cu boabe pe care îl aveam subțioară. Niciodată n'aș fi putut duce acești porci la abator, dacă nu i-aș fi momit cu ceva; dar cum ei sunt foarte lacomi după grăunțe, lăsam să cadă câte puține pe drum, și ai văzut cum se întreceau să le adune. Habar n'aveau că merg la abator!

Se știe cum diavolul seamănă în calea omului grăunțele plăcerii, mândriei, bogăției, etc., și își duce victima, înfășurată de voința satanică, spre moarte, inapoia porților vieții veșnice. Diavolul știe cum să placă și cum să înșele. Dar Isus Hristos deschide ochii orbilor.

Doctorul James Simpson din Edimburg, devenit celebru prin descoperirea cloroformului, fu vizitat într'o zi de un reporter. După inevitabilele și indiscretele întrebări asupra originii, copilăriei, studiilor și gusturilor sale particulare, ziaristul îi puse câteva întrebări asupra cercetărilor sale științifice.

— Domnule doctor, care este cea mai importantă descoperire a dvs.?

James Simpson se gândi o clipă, apoi privi țintă în fața interlocutorului său, și răspunde cu o voce plină de convingere, dar tremurând de emoție:

— Descoperirea mea cea mai mare?! Poate n'ai să mă crezi, dar descoperirea mea cea mai mare este că în Isus am găsit un Mântuitor. Pentru mine ea va avea urmări veșnice. Toate celelalte descoperiri vor fi uitate; numai aceasta își va păstra valoarea chiar și dincolo de mormânt.

Care este pentru noi cea mai mare descoperire?

Era prin anul 1910. Intr'un șantier din Quirinal, doi carabinieri surprinseră pe un om stând pe o grămadă de scanduri. Un pachet voluminos era așezat alături de el.

- Cine ești tu?
- Eu sunt X. . . .
- Ce faci aci?
- Mă odihnesc.
- Ce ai în pachet?
- Dinamită.

Unul din carabinieri înhăță pe omul acesta, iar celălalt luă la spinare cu foarte mare precauțiune periculosul pachet.

Iată-i la poliție. Individul este identificat. Pachetul este deschis, dar, spre marea lor mirare, nu conținea decât Biblii.

— Unde e dinamita?

— Simplu de tot. Evanghelia, zice sfântul Pavel, este o putere a lui Dumnezeu, o dinamită (cuvântul acesta vine din grecescul DUNAMIS, care înseamnă forță, putere), care poate să producă o schimbare radicală în societate.

Cu astfel de dinamită trebuie să civilizăm pe negri . . . și pe albi! Cuvântul lui Dumnezeu mișcă inimile și dă viață veșnică. Tunurile și puștile împietresc inimile și seamănă moartea.

Se știe că celebra cântăreață suedeză, Jenny Lind, renunță la teatru spre a asculta de îndemnul sufletului său. O astfel de hotărâre era pentru ea un adevărat sacrificiu, căci își iubea foarte mult vocația.

Intr'o zi unul din tovarășii săi o găsi stând pe malul mării, cu Biblia deschisă pe genunchi, contemplând un măreț apus de soare. El o întrebă:

— Cum ai putut să părăsești scena când ajunsesesi în culmea gloriei tale.

Jenny Lind răspunde:

— În fiecare zi cugetam mai puțin la Biblia mea și aveam să termin prin a uita măreața operă a lui Dumnezeu. Cum aș fi putut face altfel?

Niciodată nu i-a părut rău de hotărârea sa. Adesea obișnuia să zică:

— Sufletul meu este ca o pasăre scăpată din lațul păsărarului; capcana a fost sfărâmată, și eu sunt liberă.

CUNOAȘTEREA DE SINE

C. Alexe

Dacă s'a putut spune cândva că omenirea a ajuns la un stadiu superior de dezvoltare intelectuală, cu siguranță că aceasta se poate spune despre secolul nostru. Dela cea mai elementară problemă de ordin general, până la cercetările minuțioase ale micro- și macrocosmului, totul este studiat cu râvnă ineputabilă de cei doritori de a cunoaște cât mai mult, din tainele naturii. O iuțeață nemai-văzută se desfășoară azi sub ochii noștri în toate domeniile de activitate omenească. Se pare că orice colțisor de pe pământ a fost cercetat, orice ramură de știință înțeleasă, și orice principiu legislativ desăvârșit prin practica vremurilor. Omenirea este gata să-și sărbătorească apogeul progresului ei.

Dar să ne oprim odată în loc, să reflectăm la cele descoperite și la rezultatul practic izvorât din acest amalgam de cunoștințe asupra vieții morale și a desăvârșirii caracterului nostru pentru Impărăția lui Dumnezeu.

E o chestiune de actualitate — recunoscută de întreaga falangă a educatorilor — că dacă ne-am ridicat la culmile înțelepciunii și geniului omenesc, nu e mai puțin adevărat că o parte esențială a ființei noastre a rămas cu totul ignorată și neglijată de a fi cercetată cu pasiune. Căci e adevărată constatarea cugetătorului care a zis: „A mai rămas un continent care n'a fost încă descoperit și cercetat de omenire — este inima noastră“.

Cunoaște-te pe tine însuți în adevărată lumină — iată domeniul cel mare ce se deschide perspectivei noastre mai mult chiar decât cunoștințele intelectuale cari sunt piese secundare pentru

formarea unui om cu însușiri alese, gata oricând să întindă o mână de ajutor celor mai slabi decât el. A te desprinde de sgomotul preocupărilor zilnice, a lăsa pentru o clipă la o parte înălțimile gândirii meșteșugite ale filosofilor, a te reculege în tăcere, scoborîndu-te în propriul tău suflet și a asculta glasul lui Dumnezeu exprimat printr'o conștiință curată — iată cea mai serioasă și mai actuală inițiativă ce trebuie să luăm.

Dar vai! Din primul moment ne vom cutremura din toată ființa noastră, și concluzia la care vom ajunge va fi departe de a ne surâde. De unde până acum ne credeam superiori, puternici și a toate știutori, disprețuind generațiile trecute, vom constata, în cele

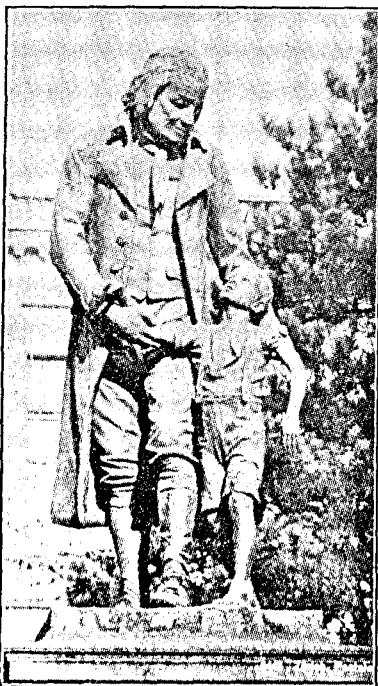
mai multe cazuri, un dezechilibru sufletesc, un haos formidabil. Idealurile nobile, energia tinerească, iubirea desinteresată, mila pentru cel slab și curajul unei viețuiri ca soarele în strălucirea lui, lipsesc la cea mai mare parte din tinerii de azi.

Și în fața acestor fapte pozitive să ne mai mirăm că mulți tineri ce ar putea aduce onoare țării și familiilor lor pornesc pe căi rele spre durerea unei inimi de mamă și a oamenilor cari poartă răspunderea formării tinerei generații? Să ne mai întrebăm pentru ce mulți tineri părăsesc principiile bune pentru adoptarea altora îndoielnice?

Nu, ci să ne oprim în loc și să descoperim mijlocul cel mai sigur pentru îndreptarea acestor stări și unirea tuturor forțelor tinere pentru **muncă și preocupări serioase**.

Acest rezultat bun se va obține numai datorită unei schimbări fundamentale a ființei noastre. Și transformarea necesară și atât de mult dorită se va putea aduce la îndeplinire numai în cazul când privirea noastră va fi îndreptată spre Modelul desăvârșit, care ne poate acorda puterea necesară și succes sigur. Către Acela care poate lua ce este pământesc și rău din noi și oferi ceva bun, dumnezeesc. Acela este Isus Hristos, către care trebuie să se îndrepteze toate preocupările noastre și care va transforma inima noastră din starea de plâns în care se află, într'un locaș sfânt în care Duhul lui Dumnezeu va simți plăcere să locuiască.

Pentru ca să ajungem aci ne

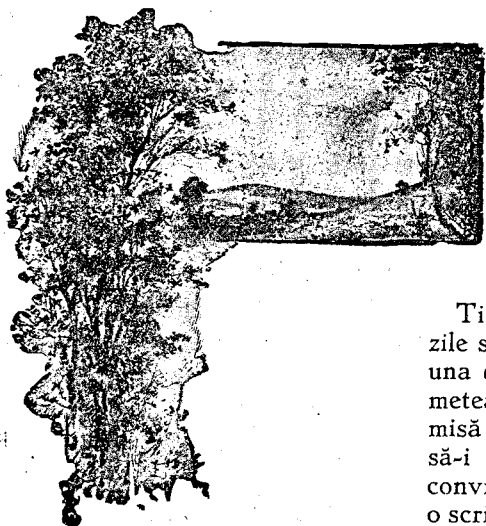


(Urmare la pag. 5)

Carol Coulson,

Micul Toboșar

Partea III.



A doua zi de dimineață părinții soției mele au convocat un consiliu de familie. Socoteau că lucrurile sunt prea grave spre a fi lăsate în voia lor. Soției mele i s'a pus în vedere că dacă mă va socoti de soț, va fi desmoștenită, dată afară din sinagogă și blestemată. Copiii lor li s'a interzis să mă mai numească tată. Motivul? Rugându-mă lui Isus, „Amăgitorul”, eram tot așa de rău ca și Acesta, socoteau ei.

După cinci zile dela această schimbare care a avut loc în ființa mea, am primit ordin dela superiorii mei să merg în vestul țării pentru afacerile stăpânirii. Am încercat în toate chipurile să stau puțin de vorbă cu soția mea și să-mi iau rămas bun, dar a fost cu neputință. După toate insistențele, mi-a trimese vorbă pe un vecin că atâta timp cât voiu rămâne în aceste convingeri, numind pe Isus Hristos Mântuitor al meu, nu vrea să mai audă de mine. Inima mea a fost greu încercată de aceste cuvinte din partea soției mele. O iubeam mult atât pe ea cât și pe scumpii mei copilași, ca să pot pleca în felul acesta de acasă. Dar altceva nu mai aveam de făcut. A trebuit să-mi innăbuș durerea și să plec, incredințând totul în mâna Celui Atotputernic.

Timp de cincizeci și patru de zile soția mea n'a răspuns la niciuna din scrisorile pe cari i le trimeteam. Cu fiecare scrisoare trimisă rugam pe bunul Dumnezeu să-i înduioșeze inima. Aveam convingerea că dacă ar ceti numai o scrisoare (în fiecare din ele vorbeam despre Hristos) și-ar schimba părerile despre mine și despre credința în Isus. Toate scrisorile pe cari le primea dela mine, aveau aceeași soartă: erau distruse și aruncate. Dar Dumnezeu Iși face lucrarea Sa în chip minunat. El Se folosește de procedee pe cari noi nici nu le putem pricepe, dar al căror rezultat este minunat. Ceea ce a adus la creștinism pe soția mea a fost neascultarea fiicei mele. Ea era cea mai mică, și deci și cea mai răsfățată. Mă iubea foarte mult, și după convertirea mea, iubirea față de mine pe deoparte, și datoria față de mama sa pe de altă parte, o țineau într'o continuă neliniște. Într'o noapte, după aproape două luni dela plecarea mea de acasă, a visat că eu aș fi murit. Se sculă de dimineață foarte turburată. Se hotărî să deschidă prima scrisoare pe care o va primi din partea mea. Fără ca cineva să cunoască intențiile ei, se postă la poartă în așteptarea agentului poștal. Nu peste mult timp acesta veni, aducând un plic din partea tatălui. Ea îl ascunse repede în buzunar, după ce mai înainte avu grijă să privească în juru-i dacă n'a observat-o cineva. Urcă repede scările în camera ei și încue ușa spre a nu fi surprinsă de nimeni cetind această scrisoare.

Trebuie să spun că se luase dispozițiuni ca nimeni să nu citească vreuna din scrisorile mele. Dar ea nu se mai gândea acum la nimic. O ceti de trei ori fără întrerupere. Dorea să știe dacă tatăl său este în viață. Apoi o puse din nou în buzunarul șorțului, și cu ochii plini de lacrimi plecă să caute pe mama sa. O găsi într'o cameră.

„De ce plângi, copila mea?, întreabă ea.

„Mamă, dacă îmi promiți că nu te vei supăra, am să-ți spun, zise fetița printre suspine.

„Ce este?”

„Scoțând scrisoarea din buzunarul șorțului, îi povesti visul pe care îl avusese în noaptea trecută, și zise:

„Azi dimineață am deschis scrisoarea trimisă de taticu. Tata mare și mama mare spun că el este un om rău, dar eu nu mai pot crede așa ceva. Un om rău n'ar scrie o așa scrisoare pentru soția și pentru copiii săi. Eu te-aș ruga să citești și tu scrisoarea, mamă!”

Soția luă scrisoarea și o duse în camera alăturată. După masă, fiind singură, luă scrisoarea și începu s'o citească. Cu cât citea mai mult cu atât se simțea mai rău. Mi-a povestit mai târziu că a cetit-o de cinci ori înainte de a o lăsa din mână. După ce o ceti ultima dată, o puse în plic și merse în camera de unde venise. Ochii îi erau plini de lacrimi și acum era rândul fiicei mele s'o întrebe:

„Mamă, de ce plângi?”

„Scumpa mea copilă, mă doare inima. Aș dori să rămân în pat câțva timp”. Servitoarea îi aduse

un ceaiu în camera de dormit. Credea că prin aceasta durerea ei ar putea fi potolită. Dar în zadar.

Intre timp veni și mama ei, ca să-i dea unele îngrijiri. Nici doctorul care fu chemat la patul bolnavei nu fu de niciun folos. Seara târziu, până la ora 11, toți s'au retras. Tocmai aceasta dorea și soția mea, deoarece, după cum îmi spunea mai târziu, ar fi dorit să ingenunche să se roage lui Isus așa cum făcusem și eu mai înainte. Așa a și făcut imediat ce a fost singură. Hristos, Marele Medic, i-a adus vindecarea și i-a luminat mintea și inima asupra adevărului mesianității Sale.

În dimineața următoarea am primit o telegramă cu următorul cuprins: „Iubitul meu soț, vino acasă. Eu credeam că tu ai apucat pe o cale greșită, dar acum constat că eu sunt pe o cale greșită. Hristos al tău este Mesia al meu; Isus al tău este Mântuitorul meu. Aseară la ora 11 și 19 minute am ingenunchiat pentru prima dată și Isus mi-a luminat inima”.

Bucuria mea a fost fără margini. Parcă nu mai trăiam pe lumea aceasta. Am lăsat lucrurile neterminate și am luat primul tren rapid spre Washington. Mai înainte de aceasta am telegrafiat soției să nu mă aștepte la gară, pentru ca să nu se știe nimic în oraș de sosirea mea.

Când am sosit în fața casei noastre, am văzut pe soția mea stând în fața ușii. Mă aștepta. Fața ei radia de bucurie. Leși repede în întâmpinarea mea, mă îmbrățișă și mă sărută. Din întâmplare și părinții săi erau la poartă în momentul acesta. Ei începură să strige și să ne blesteme pe amândoi când ne văzură îmbrățișați.

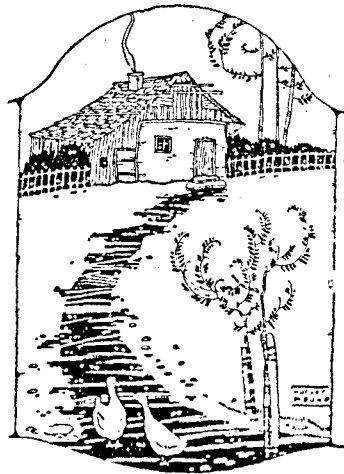
La câteva zile după convertirea la creștinism a soției mele, și fiica mea a trecut de partea lui Hristos. Acum este soția unui predicator al Evangheliei și lucrează împre-

ună cu soțul său în via Domnului. Fiul meu a primit făgăduința din partea bunicilor săi că dacă se va lepăda de părinții săi, îi vor lăsa lui toată moștenirea. El a făcut astfel și mulți ani a rămas în atitudinea aceasta.

După doi ani dela întoarcerea ei la Hristos, soția mea s'a îmbolnăvit greu și a murit. Înainte de a închide ochii și-a exprimat dorința de a vedea pe fiul său, care locuia numai la câteva minute de părtare de casă. Am trimis de mai multe ori la el să vină să vorbească cu mama sa care se găsea pe patul de moarte. Toate insistențele au rămas zadarnice. „Blestemata! Las' să moară! Ea nu mai este mama mea”, zicea el.

Joi de dimineață (ziua în care a și murit) soția mea m'a rugat să chem mai mulți membri din adunarea la care urma, ca să fie lângă ea în ceasul morții. La ora zece și jumătate a cerut ca soția predicatorului să-i dea mâna, iar celelalte doamne să se prindă, formând un cerc. Eu mă aflam în partea cealaltă, și toți bărbații s'au prins de asemenea în cerc împreună cu doamnele, numărând ca la treizeci și opt de persoane. Apoi am cântat cântarea:

„Salvatorul meu cel mare,
Las' s'alerg la sânul Tău”.



Era ceva foarte înduioșător! Când am început să cântăm:

„O, speranța mea e'n Tine”, cu o voce slabă, dar clară, ea șopti: „Da, toată speranța mea e în El. Aceasta este tot ce am. Vino, scumpe Isuse!” Și . . . a adormit.

Sfârșit

Trad. M. Manea

(Urmare dela pag. 3)

trebuie curajul de a recunoaște adevărata stare în care ne găsim, să lăsăm la o parte toate prejudecățile cari ne sunt o piedecă și să venim în umilință la Isus. Desbrăcându-ne de noi înșine ne vom vedea — în lumina Crucii de pe Golgota — așa cum suntem; așa cum a recunoscut și învățatul Nicodem în seara memorabilă când a oferit inima lui „Învățătorului trimis de Dumnezeu”. Căci nevoia noastră cea mai mare este „nu de cunoștințe teoretice, ci de renaștere spirituală. Nu e nevoie să-ți satisfaci curiozitatea ci să ai o inimă nouă. . . Duhul lui Dumnezeu ia inima în stăpânire. El transformă vieața. Gândurile păcătoase sunt înlăturate, faptele rele sunt părăsite, iubirea, umilința și pacea iau locul mâniei, invidiei și certurilor. Bucuria vine în locul intristărilor și fața oglindește lumina cerească”. „Hristos Lumina lumii” pag. 139.

Bune sunt cercetările întreprinse de oameni în toate domeniile; bune sunt toate cunoștințele pe cari le adunăm pe băncile școlii; dar dacă toate acestea nu sunt însușite de noi în lumina Cuvântului lui Dumnezeu, care ne face adevărata cultură și pune bazele adevăratei educații, vom obține un rezultat cu totul fără valoare. Isus Hristos și Cuvântul exprimat prin Sfintele Scripturi — iată mijlocul de transformare a societății și sădirea de avânturi nobile în inima tineretului. Atunci familia, școala și societatea va urma cu siguranță culmile desăvârșirii.

LACRĂMI DE MAMĂ



Era o zi de toamnă. Ceața deasă întuneca soarele dimineții și făcea ca drumul copiilor spre școală să fie nesigur și anevoios. Chiar și bolnava care zăcea într-o frumoasă încăpere a unei vile la țară, era îngrijorată de iubitul său copilăș, singurul pe care-l avea și care-i era mai scump ca ochii din cap. Slăbită și fără putere, zăcea între pernele albe, pe care îngrijitoarea le scutura din timp în timp. Gânduri negre îi chinuiau sufletul. Ce putea să mai fie ea pentru ai săi? Bolnavă și nenorocită, în ultima fază a unei boli ce nu iartă, cu inima plină de iubire, simțea că este numai o povară pentru ceilalți.

Soțul după ce o salută prietenos și o întrebă cum se simte, plecă la serviciu, de unde avea să se înapoieze seara târziu. Afacerile îi îngăduiau numai foarte rar să rămână acasă peste zi. Pe băiat, mama îl vedea pe la ora 11, de obicei sărind, cu obraji îmbujorați, când se înapoia acasă, și privea spre fereastra ei. Era singura clipă când putea să aibă o ocazie fericită, căci dimineața avea de suferit când noaptea nu putuse dormi, iar seara era prea obosită pentru a gusta fericirea

prezenței băiatului și soțului său. Singurul moment care făcea să înceteze suferințele unei zile întregi era acela când Nicușor, la amiază, intra în camera ei, și într'un mod copilăresc și drăgălaș, o întreba: „Mamă, te simți mai bine astăzi?” După această clipă un dor nemăsurat o cuprindea. Toată dimineața ceața o neliniștise. Deși sleită de puteri, totuși se ridică spre a putea vedea de departe pe copilul său venind. Clătănându-se pe picioare, ajunse la scaunul dela fereastră de unde privi afară după scumpul său odor.

O, scumpul meu copilăș, curând va trebui să te părăsesc! se gândea ea cu amărăciune, cercetând cu privirile calea pe care fiul său obișnuia să vină dela școală.

Ceața se risipise și soarele strălucea pe cerul albastru mai luminos parcă decât altădată, cu toate că era toamnă. Vântul împrăstia frunzele ruginii, pe cari le scutura din copaci, purtându-le pe livada ce-și mai păstra verdeața din timpul verii, și pe drumul din fața casei. În fața acestei priveliști triste, inima sa fu cuprinsă de neliniște. Cu ființa ei se petrecea ai-doma ce vedea în fața ochilor... Fața i se lumină de bucurie, când zări în depărtare pe băiatul său venind cu pași grăbiți cu ghiozdanul peste umeri. Alături de el mergeau doi colegi de școală. Pentru inima ei de mamă cuprinsă de dor, prea i se păru înceată despărțirea fiului de tovarășii săi de joacă, și de abia venea spre casă! Regula era ca de fiecare dată să-și ducă mai întâi cărțile și celelalte obiecte de școală în camera de studiu. Dar cât de bucuroasă ar fi fost mama ca azi, numai azi, să îngăduie o excepție, căci dorul de copil creștea cuiece clipă! Băiatul mergea însă prea încet! Trecu multă vreme până când, însfârșit, intră în camera mamei. Timpul de așteptare

și neliniște accelerase pulsul și făcuse ca temperatura bolnavei să crească deodată. Respirația se îngreuiase, și când apărură Nicușor, sărmana mamă era aproape leșinată. Iși adună toate puterile și se ridică, dar numai spre a se prăbuși iarăși în fotoliu istovită. După un scurt salut, șopti cu glasul stins: „Nicușor, adu repede un pahar cu apă pentru mama”.

Băiatul, care nu avea nici idee de starea mamei sale, și cum era cam indispus din cauza unei muștrări pe care i-o făcuse învățătorul pentru o greșală, răspunse enervat:

„Pentru ce sunt servitori aici?”

În loc să aducă aceea ce ceruse mama, el sună îngrijitoarea. Mama nu mai spuse niciun cuvânt. Două lacrimi mari de cristal brăzdară fața palidă și căzură pe mâinile slăbănogite.

Această priveliște străpunse inima băiatului. Se aruncă la picioarele mamei, dar fărșeala luase proporții și sărmana bolnavă își pierdu cunoștința. La sunetul soneriei, îngrijitoarea veni în grabă.

„Un pahar de apă repede!” porunci Nicușor.

„Asta trebuia s'o faci tu imediat”, răspunse ea enervată, când văzu pe bolnavă în starea aceasta.

„Acum du-te în sufragerie și mănâncă”, porunci ea mai departe; „aici faci numai turburare”.

Nicușor mănăcă în grabă, și plecă repede spre camera mamei. Bătu la ușă. Îngrijitoarea întredeschise și îi zise în șoptă:

„N'ai voie să mergi la mama. Medicul este aici”.

„Cum se simte mama?”, întrebă el cu teamă.

„Rău”, răspunse ea, și ușa se închise.

Acum băiatul stătea cu inima strânsă de neliniște și nu știa ce să facă. Dorea din toată inima să stea lângă mama lui, dar nu putea

lipsi dela școală fără învoire. O! lipsa lui de amabilitate! . . . Nu, nu! De aci înainte n'o să mai suferă deloc pe iubita lui mamă. Cât de tristă arăta când lacrimi mari alunecau pe obrajii săi uscățivi, căzând apoi pe mâinile albe!

În cele din urmă merse în camera lui, luă ghiozdanul și plecă.

Sărman copil! Niciun ochi de mamă nu mai privește după tine, căci mama din casa cea frumoasă își numără ultimele clipe ale vieții!

O emoragie i-a epuizat toate puterile. Când băiatul împreună cu tatăl au venit acasă, ea dormea și nu trebuia să fie deranjată.

Nicușor a trebuit să meargă la culcare fără să-și vadă mama. Somnul nu se lipea de ochii lui. El asculta și iarăși asculta. Deși era o oră târzie din noapte, uși se deschideau și se închideau . . . Din când în când auzea pe mama lui tușind . . . Inima i se strângea de durere . . . In sus și în jos pe trepte se auzeau pași. . . Era tatăl. . . Il cunoștea după mers . . . În fața casei s'a oprit o trăsură. Cu siguranță era medicul . . . L-au adus încă odată . . . Da, da . . . merge la camera mamei. . . Un timp îndelungat totul a fost liniștit. Tăcerea fu întreruptă de șgomotul unei uși ce se deschidea. Doi bărbați coborau treptele. Se auzi vocea tatălui care întrebă:

„Nu, mai este nicio speranță?“, după care medicul, cu o voce liniștită răspunse:

„La ce vă gândiți Dvs?“

Noaptea îi păru că durează o veșnicie. Mai de dimineață ca de obicei, se sculă, se îmbracă și plecă pe furis spre camera bolnavei. . . Puse mâna pe ivăr . . . Ușa nu era încuiată . . . Intră înăuntru . . .

Tatăl sta lângă pat . . . Cu o mână își acoperise fața, iar pe cealaltă o întinse spre copil, pe care îl auzise venind.

„Doarme mama?“, întrebă Nicușor, cuprins de presimțiri triste.

„Pentru totdeauna, fiul meu!“ răspunse tatăl înecat în lacrimi.

Copilul scoase un țipăt de disperare și se aruncă pe patul unde zăcea neînsuflețită scumpa lui mamă. Tatăl încercă să-l mângâie, dar în zadar. Suspinele nu se mai sfâr-



șeau. Numai cu forța a putut fi dus la pat și făcut să adoarmă. Niște friguri violente erau gata să-i curme firul vieții, dar puterea ținereții a biruit. El s'a însănătoșit, dar a rămas serios și posomorât.

Încercarea cea grea prin care trecuse, făcu pe tatăl lui Nicușor să slăbească din zi în zi. Nu trecură mulți ani, și un al doilea coșciug avea să fie purtat pe drumeagul spre cimitir, urmat de trăsurile în doliu, trase de cai în pas domol. Era tot o zi tristă de toamnă, cu frunze ruginii, purtate de vânt încoace și încolo . . .

Tatăl lui Nicușor fu immormân-

tat. . . Cei ce-l însoțise până la mormânt se retraseră. Un tânăr, cu capul descoperit, cu fața trasă de durere, cu privirile pierdute, rămase singur între crucile și stâlpii de marmoră. . . Se ruga pe mormântul părinților săi! . . .

Trecu mult de atunci. Tânărul acesta deveni mare bărbat de stat. Era iubit și onorat de toți cei ce-l cunoșteau. Dar toate acestea îl lăsau indiferent. În inima lui sângera o rană nevindecabilă. Era provocată de amintirea lacrimilor mamei sale pe patul de moarte . . .

Deși viața îi surădea, deși vedea lângă el o soție iubitoare și câțiva copii dragălași, când venea anul Nou sau o zi de aniversare, în care toți se adunau în camera plină de lumină, el se strecura afară din cercul celor fericiți ai lui, și soția îl găsea într'o cameră întunecoasă, cu capul între mâini și cu ochii umezi de lacrimi. Întrebându-l despre durerea lui, răspundea:

„Sărmana mea mamă! Atunci când pentru noi este o zi de bucurie, eu trebuie să mă gândesc la ultimele clipe când ea și-a văzut copilul, care i-a stors lacrimi“ . . . Ochii i se umpleau de lacrimi și glasul îi era înnăbușit în plâns! Făcuse o greșală ce nu mai putea fi îndreptată. Era prea târziu! Pentru totdeauna prea târziu!

Lebensbilder



În drum spre casă cu carul încărcat.

Tezește-te Egiptule, Palestina, Siria, Babilon! Ieșiți din mormintele voastre milenare! Scuturați de pe voi pulberea pustiuului și povara veacurilor! Vremurile uitării au trecut. Zile noi de glorie vor străluci peste voi. Voi mai aveți de jucat încă un rol în istoria omenirii. „Patruzeți de veacuri privesc la voi în contemplare!” spunea Napoleon soldaților săi în fața piramidelor. Noi avem de admirat măreția nesfârșită a trecutului vostru îndepărtat.

Lumea asistă plină de emoție la învierea voastră și tresaltă înaintea ruinelor voastre cari pare că primesc suflare de viață. Extremele se întălesc; invențiunile cele mari: telegraful, telefonul, radio-ul, sunt puse în slujba voastră ca să vestească lumii întregi surprizele pe cari ni le păstrați. Veacul al douăzecilea, așa de mândru de știința sa, se pleacă uimit în fața mormintelor voastre păstrătoare de atâtea taine, și și vă dă locul de cinstă în muzeele sale. Tot ceea ce lumea are mai înțelept, mai pătrunzător, mai perseverent, cercetează cu îndăjrire urmele voastre spre a le întreba, a le descifra, a le interpreta și a le reinvia.

Voi ne veți vorbi despre mărețiile și nimicniciile voastre, despre birușele și decăderile voastre, despre ambițiunile și decepțiile voastre. Iar noi, mândri de cuceririle noastre, noi vom primi dela voi învățături cărora veacurile trecute le vor atribui mai multă putere și adevăr. Voi ne veți învăța că omenirea nu s'a schimbat, că ea rămâne aceeași, cu calitățile și defectele sale, cu slăbiciunile și nevoile sale; că progresul nu este adesea decât o închipuire; că „nu este nimic nou sub soare”, după cum spunea și Solomon, unul din contimporanii voștri; că eterne sunt numai marile principii de dreptate și iubire; că toată slava lumii nu este decât un abur care pierce; că „totul este deșărtăciune”.

Marele Ramses, adorat și slujit ca un zeu, venerat de către supușii săi, temut și respectat în toată lumea cunoscută în vremea sa, își inchipuia oare că într-o zi, mumificat, înfășurat într-o hârtie ordinară de jurnal, avea să fie transportat într-o trăsură simplă, declarat la vamă ca „pește uscat”, apoi expus într-un muzeu curiozității profanilor? Abia dacă s'au luat măsurile necesare pentru a asigura inviolabilitatea mormântului său! Oare se gândea Tut-Ank-Amon că locașul său avea să fie deschis, prădat și că el însuși avea să slujească pentru

potolirea setei de evenimente senzaționale?

Sic transit gloria mundi....!

Intre faptele extraordinare pe cari arheologia ni le prezintă — și sunt destul de numeroase — este unul care le depășește pe toate.

După ce a fost martoră nașterii, apogeeului și decăderii tuturor națiunilor din antichitate, există una care le-a supraviețuit, cu toate că a fost de mai multe ori victima asupririi acestora. Ea și-a păstrat individualitatea chiar în împrăștierea sa și a ajuns până acolo încât să profetizeze în zilele lor de strălucire, dispariția lor finală. Este vorba de națiunea iudaică.

Să ascultăm, de pildă, pe profeții ebrei anunțând nimicirea Babilonului, vasta metropolă care părea că poate să sfideze timpul și pe oameni prin puterea și știința sa: „Nu se vor mai scoate din tine (Babilon) nici pietre din capul unghiului clădirii, nici pietre pentru temelii; căci vei fi o dărâmatură veșnică, zice Domnul... Babilonul va ajunge un morman de dărâmături, o vizuină de șacali, un pustiu și o batjocoră, și nu va mai avea locuitori... Cum a fost nimicit Babilonul din mijlocul neamurilor!... Cetățile lui au ajuns un pustiu; un pământ fără apă și pustiu, o țară unde nimeni nu locuiește, și pe unde niciun om nu trece.... De aceea fiarele pustiei se vor așeza acolo împreună cu șacalii, și struții vor locui acolo; nu va mai fi locuit niciodată, ci veșnic va rămânea nelocuit”. Ier. 51, 26. 37. 41. 43; 50. 39.

„Și astfel Babilonul, podoaba împăraților, falnica mândrie a Haldeilor, va fi ca Sodoma și Gomora, pe cari le-a nimicit Dumnezeu. El nu va mai fi locuit, nu va mai fi niciodată popor în el. Arabul nu-și va mai întinde cortul acolo, și păstorii nu-și vor mai fărcui vitele acolo, ci fiarele pustiei își vor face culcușul acolo, și stafiile se vor juca acolo. Șacalii vor urla în casele lui împărătești pustii, și câinii sălbateci în casele lor de petrecere. Eu mă voi ridica împotriva lor! — zice Domnul oștirilor — și voi șterge numele și urma Babilonului. pe fiu și nepot, zice Domnul. Voi face din el un culcuș de arici și o mlaștină, și îl voi mătura cu mătura nimicirii”. Isa. 13, 19—22; 14, 22. 23.

Dacă a existat în vechime vreun oraș mai puternic și mai măreț, apoi atunci a fost Babilonul. El întrecea în bogăție, în lux, pe toate celelalte orașe, și exercita o adevărată hegemonie asupra in-



treții lumi cunoscute în vremea sa. Inapoi zidurilor sale de dimensiuni colosale, părea de neînvinș: nu era el clădit să dureze veșnic?

Veacurile au trecut. După ultimele svârcoliri ale unei existențe pline de frământare, nisipul deșertului a acoperit, ca și un giulgiu, rămășițele unei civilizații bogate în fapte mari. După secole de viață intensă, o singurătate apăsătoare s'a abătut asupra acestor întinderi pustii, și liniștea lor este o mărturie elocventă de împlinirea prevestirilor ebraice. Nici nu ne putem închipui o împlinire mai literală a unei profeții ca aceea a prezicerilor făcute asupra Babilonului.

Exploratorii au găsit cu mare greutate locul așezării acestui oraș bogat. Iată descrierea pe care ne-o dă arheologul Layard: „Bucăți de dărâmături acopăr suprafețe întregi de teren... Pretutindeni se văd bucăți de sticlă, de marmură, de olărie și de cărămidă, amestecate cu acest pământ nitros și alburiu, provenind din zidurile vechilor locuințe, ce oprește sau împiedecă vegetația și face din locul așezării Babilonului un teren pustiu și hidos. Bufnițele (de o specie mare și de o culoare cenușie ce pot fi văzute sburând în stoluri de câte cincizeci sau chiar de o sută) zboară din mărăcinișurile rare, în timp ce șacalii se pitulează prin văgăuni”. *Discoveries*

face Ninive într-o pustietate, într'un pământ fără apă ca pustia. În mijlocul cetății se vor culca turme de vite de tot felul; pelicanul și ariciul vor rămânea noaptea pe acoperișul stălpilor ei. La ferestre se vor auzi țipetele lor, pustiirea va fi în prag, căci căptușala de cedru va fi scoasă. Iată dar cetatea aceea veselă, care stătea plină de încredere, și zicea în inima ei: „Eu și niciuna afară de mine! Vai! Cum s'a prefăcut în pustiu și în culcuș de fiare! Toți cei ce trec pe lângă ea fluera și arată cu mâna!” Zef. 2, 13—15.

Aceste profeții s'au împlinit până în cele mai mici amănunte. Tot atât se poate spune și despre cele rostite asupra Tirului și Egiptului. Asupra Tirului:

„Iată că am necaz pe tine, Tirule, și voi aduce împotriva ta multe neamuri, cum își ridică marea valurile! Ele vor dărâma zidurile Tirului, îi vor surpa turnurile, îi voi răzui și țărâna, și o voi face o stâncă goală. Ea va rămânea în mare ca un loc unde se vor întinde mreji de prins pește”. Ezec. 26, 3—5.

Asupra Egiptului: „Apele mării vor seca, și râul va seca și se va usca, râurile se vor împuși, canalele Egiptului vor fi goale și uscate; pipirigul și trestiiile se vor veșteji”. Isa. 19, 5. 6.

De asemenea a mai fost prezisă și soarta finală a neamurilor din Palestina. Moabiții, Amoreii, Edomiții, Filistenii, popoare odinioară în plin progres, au dispărut de pe harta lumii, aducând astfel contribuția lor la împlinirea profețiilor biblice.

„Minuni!” auzi uneori strigându-se. „Vom crede dacă ne veți arăta minuni!” Iată minuni: este acordul desăvârșit între aceste preziceri și împlinirea lor. Răsfoiți cărțile sfinte ale populațiilor contemporane profeților ebrei, ca să descoperiți aceste declarații! Gândiți-vă la netemeinicia prezicerilor omenești! Dacă este vreun domeniu în care omul n'a reușit să pătrundă cu toată știința lui, apoi este acela al viitorului. El este tot așa de ascuns astăzi privirilor noastre, ca și altădată în trecut. Atunci cum se explică prin mijloace naturale și obișnuite această concordanță între fapte și profeție? Nimeni nu poate să facă altceva decât să admită că „nicio proorocie n'a fost adusă prin voia omului; ci oamenii au vorbit dela Dumnezeu mânați de Duhul Sfânt”. 2 Petru 1, 21.

„Măreția Scripturilor mă uimește”, spune Rousseau. Această măreție strălucește și mai mult când Scripturile sunt

puse în mediul lor. Oricine rămâne surprins de amănuntele cele mai mici ale datelor istorice, precum și de realismul lor, de măreția lor morală, de noblețea și înălțimea principiilor pe cari le conțin. Ele întrec cu mult pe cele mai bune producțiuni literare, morale și religioase din epoca lor. Intre ele și scrierile profane din vremea aceea există o diferență ca între zi și noapte.

Descoperirile arheologice ne-au pus la dispoziție tradițiile babiloniene cu privire la creațiune, potop, turnul Babel. Povestirea redată în Sfintele Scripturi suportă orice comparație fără puțința de a fi tăgăduită. În amândouă se regăsește ideea generală, dar în cea babiloniană este deformată, prin închipuirile minții lor, în timp ce curățenia povestirii mozaice te face să ghicești numaidecât inspirația sa.

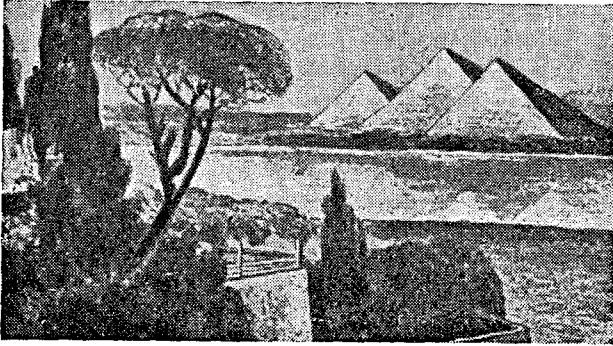
Să comparăm, de pildă, legea mozaică și codul lui Hamurabi. Acesta din urmă fu descoperit la începutul veacului al XX-lea. În general se socotește că datează din anul 2000 î. Hr. Este o coloană de bazalt negru care cupinde 28 de coloane de text. Cuprinde 282 de legi privitoare la diferite stări din viață, și cari sunt un rezumat al obiceiurilor vremii. Există trăsături comune între legislația mozaică și aceea a lui Hamurabi.

Totuși superioritatea celei dintâi se vede dela început. Hamurabi caută să se impună; mândria și vanitatea sa sunt neînchipuit de mari. Moise caută înainte de toate slava lui Dumnezeu. Ordonanțele lui Hamurabi nu exprimă niciun principiu înălțător și permanent, nicio idee de demnitate omenească, niciun sentiment de milă pentru bătrâni și sclavi, nicio noțiune despre un Dumnezeu drept.

Legea mozaică, pe de altă parte, este „ca o faclă în întunec, ca o solie de sus. Aci nu se aude vocea omului, ci vocea lui Dumnezeu....”

„Codul lui Hamurabi este de inspirație păgânească; codul lui Moise e de inspirație divină. Unul este rodul tradiției; celălalt este rodul descoperirii. Numai câțiva cunoscători știu ce cuprinde coloana de bazalt din Louvre. Dar Decalogul este cunoscut dela o margine până la cealaltă a pământului, și constituie o lege suverană peste milioane de oameni din diferite rase și limbi. Aci este degetul lui Dumnezeu”. *Le cri des pierres*, pp. 134. 137. W. H. Guiton.

Nu putem cita aci toate confirmările pe cari arheologia le aduce povestirilor



ceste tablete vorbesc și de un fel de re-formațiune religioasă care avu loc în aceste vremuri, dar care nu atinse înălțimea religiunii descoperite.

Aceste monu-
mente antice sunt
pentru noi o măr-
turie că istoria
biblică este plină
de adevăr.

Nu putem să intrăm în toate amănun-tele cari sunt în perfectă armonie cu istoria Egiptului în timpul lui Iosef; să subliniem predilecția pe care o aveau Semii pentru hainele pestrife; să amintim despre caravanele de Ismailiți cari făceau negoț cu mirodeniile Palestinei; să descriem curtea lui faraon și pe slujbașii săi; să insistăm asupra însemnătății atribuite visurilor. Toate aceste fapte sunt o dovadă că autorul povestirilor biblice a fost un martor ocular.

biblice, și de aceea suntem nevoiți să facem o alegere.

Să ne oprim o clipă la câteva întâmplări din viața lui Abraam. Știm că patriarhul părăsi orașul Ur din Caldeia, spre a merge în Palestina. Acum de curând s'au descoperit ruinele orașului Ur, și oricine poate să-și facă o idee oarecare de importanța acestei localități și de întinderea sa. S'au găsit pe locul așezării sale o mulțime de obiecte cari dau măturie de o civilizație destul de înaintată. Aceste indicii sunt în perfectă armonie cu povestirea biblică, care ne prezintă pe Abraam ca fiind un om cult.

Capitolul al patrusprezecilea din Geneza ne raportează un fapt pe care nu oricine este gata să-l primească de adevărat. Cu o ocazie oarecare, Abraam se avântă în urmărirea regilor veniți dinspre nord. Astăzi, tabletele descoperite la Tel-El-Amarna aruncă o vie lumină asupra acestei năvăliri, și confirmă autenticitatea povestirii biblice. Din acestea aflăm că Siria și Palestina erau în legături permanente cu Babilonia. Există o inscripție a regelui Asur-Banipal, care face aluzie la puterea elamită (persană) din vremea aceea, când se disting trei regi. Printre aceștia figurează și Kudor-Lagamar, care fu indentificat cu Kedorlaomer din Geneza. Amrafel n'ar fi altul decât Hamurabi, despre care vorbirăm mai sus când fu vorba de codul de legi care-i poartă numele.

Aceiaș capitol ne prezintă un personaj destul de enigmatic: Melhisedec, împăratul Salemului. Revenind din urmărirea năvălitorilor, Abraam îi aduse omagiu. Acestuia îi sunt atribuite unele însușiri (epistola către Ebrei, capitolul 7). În aceste tablete s'a găsit numele unui împărat al Ierusalimului, Ebed-Tob. Acesta din urmă se laudă că deține un loc unic în felul său. El pretinde că nu-și

datorește puterea nici lui Faraon, „nici tatălui sau mamei sale...”, ci, zice el, „brațul cel puternic al regelui însuși m'a făcut domn al țării și al stăpânirii părintelui meu”, adică Dumnezeu, de care depinde. El spune că este împărat al Ierusalimului pentru că este și preot al cetății. Ca și Ebed-Tob, Melhisedec nu-și datorește puterea nici genealogiei sale, nici celor mai puternici decât el, ci lui Dumnezeu căruia îi servește. Astfel Abraam se grăbește să-i dea dovadă de respectul său.

Descoperirile dela Tel-El-Amarna ne informează precis asupra întregii perioade care se întinde până la Iosef. Acesta ne ajută să înțelegem cum putea Abraam să întrețină legături cu faraonul Egiptului și cu regii Palestinei, căci legăturile foarte dese erau stabilite cu ajutorul unei limbi de origină caldeiană, folosită de toate popoarele acestea. A-

Lucrările lui Eduard Naville luminează și mai bine exodul Izrailiților, precum și împrejurările cari-l însoțiră. Înțelegem și mai bine apriga persecuție care se abătuse asupra lor, când acest împărat „care nu cunoscuse pe Iosef”, ajunsese la putere, și strigă: „Cine este Domnul?”. Putem să-i urmărim în construirea orașelor Ramses și Phiton, la facerea cărămidilor; îi vedem plecând în țara Canaanului, îndreptându-se către marea Roșie, trecând-o, urmăriți de Egipteni pe carele lor de luptă.

Am putea să însoțim pe Izrail în tot timpul istoriei sale, atât cât ne este raportată de Biblie, și să găsim la fiecare pas fapte cari să-i confirme autenticitatea. De pildă legăturile cu Hetiții, popor multă vreme necunoscut în istoria profană, cu Filistenii, Tirienii, Sirienii, Asirienii, etc.

Pentru aceștia din urmă avem acum la



Oamenii au le-
pădat și defăimat
scricerile sfinte, nu-
mindu-le povești,
dar pietrele vin
să confirme veracitatea lor.



îndemână date foarte importante. Profetul Isaia (20, 1. 2.) amintește numele unui rege Sargon. Multă vreme a fost cu totul neluată în seamă istoria lui. Dar a devenit foarte familiară de când s'a descoperit la Khorsabat memoriile sale. El le-a lăsat într'o mare inscripție numită „Descrieri memorabile”. Aci vorbește despre cucerirea Samariei și de locuitorii cari fură duși în robie. Această povestire se potrivește în totul cu cea din Biblie.

S'a găsit de asemenea istoria lui Sennacherib, care purtă războiu cu regatul lui Iuda și asedia Ierusalimul. Știm că povestirea biblică ne arată pe acest rege ridicând asediul în chip neașteptat după nimicirea armatei sale care a avut loc în chip miraculos. Se poate ceti o povestire asemănătoare pe un rulou așezat în muzeul Britanic din Londra, care a fost găsit în Asiria.

Ar trebui să amintim de asemenea toate apropierea care se pot face asupra captivității Babiloniene, asupra lui Nebucadnețar, asupra lui Belșatar, asupra căderii Babilonului, asupra stabilirii Mezilor și Persilor, asupra întoarcerii Iudei-

lor în Palestina. Totdeauna este o potrivire între cele două izvoare de informații pe cari le avem la îndemână. „Orice făptură este ca iarba . . . dar Cuvântul lui Dumnezeu nostru rămâne în veac”. Isa. 40, 6—8.

Grădinile edenice, locurile încântătoare, unde toate darurile naturii erau din abundență; un cer scânteietor care revărsa căldură și lumină peste o natură îmbelșugată; văi bogate în recolte îmbelșugate, adevărate grânare ale pământului; aci putea să trăiască omul sub vița sa și sub smochinul său, la umbra palmierului său sau a ricinului său, contemplând și meditănd cu plăcere la mărețiile naturii. Aceste regiuni erau făcute cu scopul de a asigura omenirii fericirea și prosperitatea veșnică. Dar, vai! nu s'a întâmplat astfel. Timpul și-a făcut lucrarea sa. Astăzi nu sunt decât pustiiri arzătoare, singurătăți nesfârșite, gropi întredeschise și violate, grămezi de ruine. Dacă în mijlocul atâtor pustiiri se ridică vreun glas, apoi acesta n'are ce face altceva decât să vestească cu putere autenticitatea, măreția morală, caracterul

veșnic al acestuia monument antic care este Scriptura. Veacurile trec, dar cuvântul lui Dumnezeu rămâne. Intr'adevăr, timpul care nu respectă nimic, a respectat paginile sfinte, cari astăzi sunt mai adevărate, mai vii, decât oricând. Aceasta este încă o minune a timpurilor moderne. Biblia, o carte așa de străveche, să fie lucrarea cea mai populară, cea mai răspândită, cea mai cetită, cea mai iubită! Trebuie să recunoaștem că ea nu este o carte ca toate celelalte. Este o carte care vorbește inimii omului despre starea sa pierdută, despre răscumpărarea sa, despre soarta sa viitoare, o carte a credinței, a nădejzii și a iubirii. Este cartea inspirată prin care Dumnezeu Se adresează omului. Tocmai pentru motivul acesta Sfintele Scripturi triumfează în chip glorios când sunt confruntate cu mărturiile nepărtinitoare cum sunt aceste monumente ale anticității. Fără îndoială că cel mai frumos titlu al arheologiei este confirmarea pe care o aduce scrierilor sfinte; așa dar și aceasta merită recunoștința noastră.

H. E.

„LOGOS“-ului

*Am vrea, Eterne, multe'n viață
Să cuțerim cu'a noastră minte;
Ce-a fost și ce va fi 'naintea,
Pe timp cu soare, sau cu ceață!*

*Am vrea'n nemernicia noastră
Să scormonim misterul sfânt,
Și s'asvârlim de pe pământ
A noastră parte: „ignorantă”.*

*Am încercat, pe cât se poate,
In lumea mică să privim,
Crezând acolo să găsim
Comoara științei îngropate.*

*Și-am răscolit bolta cerească
Cu lumile-i nenumărate,
Dorind să învățăm din toate
Ce-a fost și ce va fi să nască.*

*„Am immulțit necunoscutul
„Cu tot ce'n juru-ne-am aflat,
„Și-am obținut ca rezultat:
„Microbu 'nghite înfinitul.*

*Sărmane ființe efemere! . . .
„Ce suntem și de und'venim?
„Dece trăim, — dece murim?
Atât e tot ce ni se cere!*

*Dacă viața ne-a fost dată
Ca'n ea noi doar să suferim,
Și-apoi, ca ultimă răsplată,
Să fie doar: „să nu mai fim!”*

*Am fi pierduți pentru vecie
De n'am pricepe scopul vieții,
(Acum în vremea tinereții)
Căci e legat de veșnicie.*

*Spre Tine, Cel din veșnicie,
Ne 'ntoarcem iar cu umilință,
Având o singură dorință:
O, iartă-a noastră pribegie!*

Paucus

Tainele biruinței

O! de-ar voi oamenii sfioși să recunoască ce putere este în fiecare din noi ca indivizi! Oamenii au în sine ambițiuni și imbold spre activitate. Dar de multe ori ei sunt descurajați și nu se prețuesc pe ei înșiși. Mereu, mereu îi auzi plângându-se: „Eu sunt un biet om”, sau „sunt o biată femeie! Ce-aș putea face?”

Nici Florence Nihtingale n'a fost mai mult decât o simplă femeie. Și totuși lucrarea ei a condus la înființarea Crucii Roșii, marea și apreciată asociație internațională. Unde ar fi progresul omenirii în ce privește vindecarea și ocrotirea celor răniți și nenorociți din toată lumea pe urma războaielor, dacă această femeie s'ar fi scuzat că este o simplă femeie?

Ce-ar fi rămas astăzi din importanta descoperire a acțiunii radiului dacă d-na Curie, după ce moartea i-a răpit soțul, și-ar fi încrucișat brațele spunând: „Apoi, eu sunt o simplă femeie!”

„Da, va zice cineva, acestea sunt femei excepționale”. Dimpotrivă. Ele n'au fost mai mult decât altele. „Eu am avut credință; aceasta a fost totul”, a zis Florence Nihtingale. „Eu am avut încredere; altceva nimic!”, spunea d-na Curie, și amândouă s'au consacrat cu cea mai mare abnegație și încredere activității lor. Iată tainele biruinții lor.

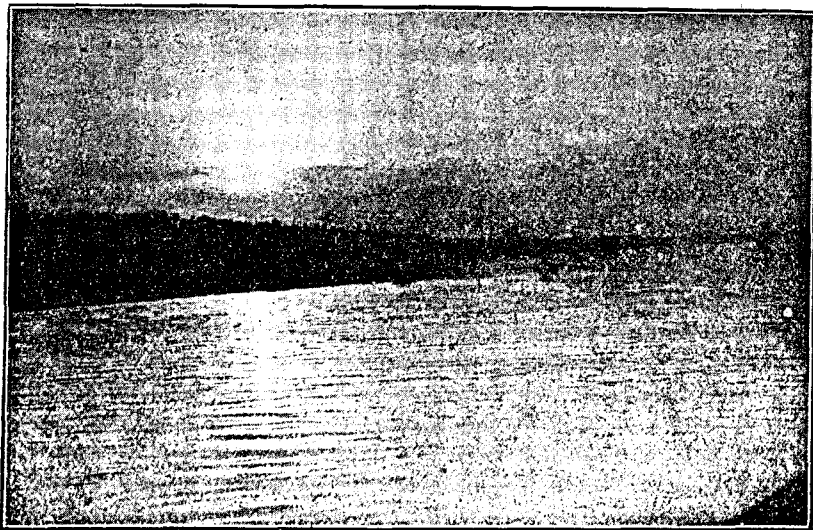
Intr'o zi un băiat în vârstă de vreo șase ani veni dela școală cu o notă din partea învățătorului către mama sa, în care i se aducea la cunoștință acesteia că băiatul ei este „prea prost”, și deci nu merită să mai fie dat la învățătură. Trebuie să fie retras dela școală. „Fiul meu nu este prost”, zise mama. „Il voi instrui eu personal”. Și tânărul acesta „prea prost”, deveni, sub mâna mamei sale, vestitul inventator de mai târziu, Thomas A. Edison.

De multe ori auzi pe femei zicând: „Eu sunt o simplă gospo-

dină, și e destul dacă-mi fac datoria mea zilnică”. Dar aceasta înseamnă să se mulțumească cu prea puțin. Și mama vitregă a lui Lincoln a fost doar o simplă gospodină. Dar ea a instruit și a educat pe fiul soțului său, punându-i în mână o făclie, cu care el a condus un popor spre sferele înalte ale civilizației.

Da, dar aceștia sunt oameni mari, ar răspunde cineva. Cel care spune lucrul acesta nu are dreptate. Emerson zice: „Nu există mari și mici. Noi considerăm pe alții mai mari decât noi, fiindcă ei aprind scânteia dată lor, iar noi nu facem nimic. Noi nu realizăm nimic, fiindcă ne credem neputincioși. Aceasta este greșeala cea mare. Sau nu avem credință, sau suntem puțin credincioși. Ce cuvânt mare a rostit Hristos: „Dacă ați avea credință cât un grăunte de muștar, nimic nu v'ar fi cu neputință”. Numai personalitatea și credința în biruința finală a creat lucrările pe cari le admirăm astăzi. Această credință a însoțit continuu vieța bărbaților și femeilor mari, cari au fost o binecuvântare pentru omenire, socotind ca o datorie a lucra pentru binele și fericirea altora.

De multe ori rămânem îmmărmuriți în fața unor tineri cari, îndreptând privirile spre ei înșiși, sunt plini de îndoială dacă vor putea face față răspunderilor cari au fost puse asupra-le. Ei își pierd timpul în felul acesta, în loc să spună: Dumnezeu m'a pus aici cu un scop bine determinat. Vreau să cunosc scopul acesta. Dacă suntem convinși că înaintea noastră se află o țintă anumită, că sămânța puterii divine este sădită în noi și că depinde de noi ca să contribuim la dezvoltarea ei până la înflorirea deplină, atunci calea ne va fi arătată. Datoria noastră este de a porni cu toată puterea la lucru.



Apus de soare pe Dunăre.

Trd. B. Bartha.



Newton

acolo unde numai credința și încrederea în Dumnezeu poate conduce pe acela care are încredințarea că viața lui depinde de o putere superioară. A avut privilegiul să priceapă, atât cât mintea mărginită poate, ceva din înălțimile înțelepciunii Lui, descoperite nouă prin Natură și Cuvântul revelat. Dar glasul duios și plin de iubire ce numai mama știe să ofere copilului ei, amuși când Isaac împlini doi ani, căci ea se remărită și dete copilul în grija unor rude. Pământul cu murmurul lin al mișcării sale în jurul soarelui pare să-i fi fost de aci înainte cântecul de seară, când scăldat în lumina pală și rece a razelor de lună, stătea în grădină sau în pătucul de lângă fereastră.

După ce termină cursul primar, părinții adoptivi îl detersă la un colegiu din Grantham, unde nu excela în studii, fiind notat mai totdeauna slab în comparație cu colegii lui. Nu se datoră faptul acesta lipsei de capacitate, ci mai mult din cauza preocupărilor lui în alte direcții.

Se povestește despre el că într'una din zile pe când se afla în curtea gazdei sale îi veni în minte întrebarea: „Cât de repede bate vântul și cum aş putea eu măsura iuteala lui?” Gândindu-se mereu, în timp ce lecțiile erau date la o parte, ajunse la formula pe care o credea cea mai bună. Cu spatele întors în direcția din care bătea vântul, el începu să alerge înainte cât putu mai iute ca să ajungă odată cu vântul la o anumită distanță. Inseamnă locul, apoi se întoarse cu fața spre vânt și fugi contra lui. Făcu scăderea și micul savant putea să vorbească în chip grav despre adierea cu o iuteală de cinci picioare sau despre un vânt cu o iuteală de opt picioare. Lecțiile aveau prin urmare așa de mult de suferit din cauza preocupărilor sale, încât Isaac, din acest motiv, se trecea de multe ori aproape la coadă, decât în fruntea clasei.

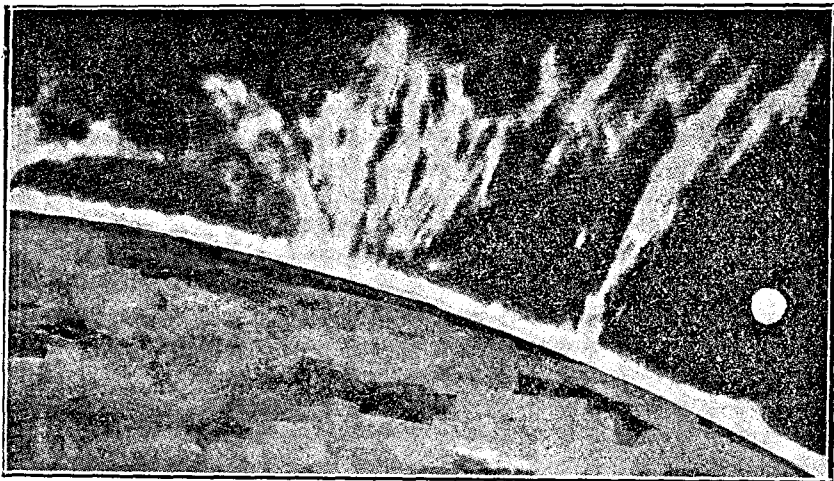
Înboldul de a deveni un bun școlar se produse în urma unui picior în pân-tece pe care i-l dete un camarad de clasă. Newton îl provocă la luptă și lucrul

Vremile actuale — cu precipitarea evenimentelor zilnice — reclamă tot mai mult dela tânăra generație, însușiri și avânturi sufletești din cele mai alese. Posedându-le, vom putea întâmpina aceste evenimente cu calmul necesar, scoțând din ele doar partea cea bună. Insușirile bune se capătă însă printr'o educație urmărită zi de zi după principii stabilite mai dinainte, având în față exemple, pe cari să le poți imita și cari să te conducă în mod efectiv spre țelul dorit.

Veacurile trecute ne pot fi de folos prin faptul că ne prezintă bărbați și femei, cari s'au caracterizat printr'un spirit superior și o activitate închinată pe deplin binelui obștesc: Studiați în lumina operelor realizate, se descoperă în cutele sufletului lor calități vrednice să fie menționate — dar mai mult decât atât, urmate cu toată seriozitatea. Ei au dispărut de mult, dar exemplul lor este ca un toiag sprijinitor pentru generațiile viitoare. Cei cari doresc să urce deasupra norilor ce acopăr razele binefăcătoare ale soarelui, să aibă cu-

raju de a sfărîma zidurile prejudecății și ale superstiției contimporanilor lor și să păsească mai departe într'o lume necunoscută.

Una dintre figurile celebre, care a tras o brazdă adâncă pe ogorul veacului al 17-lea, și care a știut să smulgă Naturii câteva legi de mare însemnătate, a fost Isaac Newton. El se născu în anul 1642 la Woolsthope-Anglia, la ferma tatălui său. Aci putu să facă cunoștință dela început cu liniștea Naturii, ce te îmbie la curățenia morală și avântarea spiritului în contemplarea frumosului. În fața peisagiilor înfășurate în giulgiul razelor de lună plină; în mijlocul luncilor, crângurilor și izvoarelor line ce șipoteau pe nisipul fin din fundul albiei; în cântecul păsărelelor, cu glasul lor îngeresc, și a unui cer albastru în luptă veșnică cu norii și ceața — iată cadrul natural în care își petrecu Newton primii ani ai copilăriei. În locul tatălui său, care muri puțin înainte de nașterea fiului său, Newton asculta în tăcere glasul Tatălui ceresc care îi conducea pașii drumului său spre orizonturi întinse,



Protuberanțele solare, ce pot fi văzute numai în timpul unei eclipse totale, în comparație cu pământul

căpătase o însemnătate deosebită datorită faptului că era prezent acolo și profesorul.

„Copilul care făcuse provocarea, zice unul din biografi, era slăbuț și palid și avea puține șanse să câștige. Inșă, încurajat de privitori și mai ales excitat de ambiție și de sentimentul dreptății, și-a înfrânt adversarul cu mult mai puternic decât el și l-a silit să se declare învins”.

„Profesorul încântat și surprins, a prins ocazia ca să vorbească micului viteaz despre utilitatea de a ieși înaintea colegilor și la studiu; lucrul a fost înțeles de micul Newton, căci el care era copilul slăbuț și palid, a devenit în scurtă vreme unul dintre elevii cei mai buni ai școlii”.

Gazda, un farmacist, avea o bibliotecă bine îngrijită și cu cărți valoroase. Aci se rătăgea de multe ori băiatul și cerceta fiecare carte ca o albină ce culege de pe fiecare floare numai nectarul fin și îl transformă în miere. Și el studia tot ce-i cădea în mână, dar mai ales matematicile și fizico-chimia.

Intervine însă un eveniment în familie care îi schimbă pentru un timp ocupația. Al doilea soț al mamei sale muri și Newton trebui să se reîntoarcă înapoi la viața de țară și să se ocupe cu agricultura. Cei ai casei doreau să ajungă un bun fermier, continuând munca tatălui său. Avea atunci 15 ani și zilnic mergea la Grantham să facă diferite cumpărături și să distribuie produsele fermei. Aci Newton lăsa marfa în grija servitorului și se mai abatea pe la vechea lui gazdă

unde avea plăcere să stea în tovărășia cărților, sorbind din slova lor plină de farmec și înțelepciune. Intorcându-se acasă, în loc să-și vadă de treburile casei, construia diferite obiecte curioase pentru cei din jurul lui. Văzând că morțile sunt la discreția vântului și nu pot merge decât când el bate, se gândi să facă una mecanică. După o muncă oarecare, construi o moară-jucărie, al cărei morar era un soarec ce învârtea roata morii și tot el mânca și făina măcinată...

Doamna Newton văzu în cele din urmă că fiul ei nu avea gust de agricultură. Lui îi plăcea să stea în livadă și să ciocărtească cu briceagul în lemn. Răzorul de legume era lângă un gard la umbra căruia cineva putea să stea și să rezolve probleme de matematici, iar piața aproape de farmacist, care avea cărți interesante. Urmarea a fost că buruienii năpădeau brumă de legume ce creșteau, vitele pășteau grâul semănat, iar clienții cumpărau din altă parte. Mama trimise pe fermier înapoi la școală unde poate o să aibă mai mult succes.

Il găsim mai târziu înscris ca student la universitatea din Cambridge unde lucrările lui Galilei ocupau locul de cinstă în mintea oamenilor de știință. El murise, dar geniul lui pare-se că urma legile de mișcare, găsiind în Newton continuatorul cercetărilor lui. Mulți se întrebau de ce se mișcă planetele descriind drumuri eliptice în jurul soarelui și de ce nu merg în linie dreaptă? Dar întrebarea lor rămânea fără de răspuns. Newton, alungat din Londra de o ciumă, locui un timp la țară, cu mintea tot mereu

preocupată de problema mișcării universale. Atunci văzu căderea unui măr care îi întârzi și mai mult gândul că așa trebuie să fie atrase și planetele în jurul soarelui. Intors la Universitate începu în mod serios cercetările în această direcție.

Sub influența lui Wellis, cel mai mare matematician englez de atunci, ajunge să facă studii proprii până când stabili teoria foarte folositoare și necesare în matematici. Așa este teoria dezvoltării trinomului și teoria fluxiunilor. Intre timp termină Facultatea și fu invitat să ocupe o catedră la Universitate.

Dar întrebarea de căpetenie care îi suna meru în urechi era: „De ce se mișcă planetele întrun cerc în jurul soarelui?” O întrebare care îl făcea să uite de multe ori să mănânce la prânz sau să plece în oraș fără a-și fi luat cămașa. Dece pământul, în învârtirea lui, nu se rupe în bucăți și dece mărul cădea pe pământ și nu în sus, erau iarăși chestiuni arzătoare care erau puse pe seama gravitației. Dar ce este gravitația? Luna se învârtește în jurul pământului, iar mărul cade pe el, deci pământul atrage și luna și mărul. Dar dece nu cade și luna pe pământ? Oare pentru motivul că e prea departe? De fapt, pământul atrage luna drept în jos spre el și s'ar isbi așa cum face și mărul, dacă din fericire n'ar fi prea departe de noi. Forța de atracție a pământului devine din ce în ce mai slabă pe măsură ce corpul este mai departe. Astfel stabili că forța de atracție este invers proporțională cu pătratul distanței ce o separă, și că toate corpurile se atrag între ele în raport cu mărimea lor. Voi să dovedească cele spuse pe cale matematică dar din cauza unor greșite măsurători ale pământului nu reuși.

Timp de 16 ani se tot gândi la aceeași problemă până când află că un savant francez descoperise adevărata cifră — deci adevărata măsură a pământului, de care avea nevoie Newton. Făcu imediat calculele și când fură gata dovedeau precis că teoria lui, făcută cu 16 ani în urmă era bună, și că el descoperise adevărata lege a atracției universale. Din cauza modestiei prea mari, nu publică descoperirea. Când le destăinuă, după un timp, astronomului Haley, acesta îi zise uimit: „Sunt cele mai mari descoperiri făcute vreodată”. Nu degeaba savantul și filosoful Barow, cedă catedra și insistă ca Newton s'o ocupe când, cu mulți ani în urmă, văzu calitățile excepționale ale elevului său.

În 1669 prezintă Societății Regale telescopul cu reflexie, iar în anul 1703 a fost ales ca președinte pe viață al acestei societăți. Academia de științe din Paris îl alege ca membru al ei, onoare care nu se acordă multora. Tot atunci face comunicarea descoperirii spectrului solar. O rază albă trecută printr'o prismă se descompune în șapte culori distincte, reflectate de prismă și bine precizate. Nu a întâlnit prea mult entuziasm căci mulți au refuzat cu încăpăținare să experimenteze aceste descoperiri, spre marea amărăciune a lui Newton. Însăși Academia din Paris a respins mult timp teoria atracției universale. S'a bucurat și de multă stimă, ceea ce a făcut din el un bun apărător al drepturilor civile și al libertăților religioase în Parlament, unde fusese reprezentantul Universității.

Pe lângă toate preocupările sale științifice și împlinirea îndatoririlor sale ca guvernator al monetației statului, Isaac Newton și-a întrebuințat o mare parte din timp pentru studierea Sfințelor Scripturi. Spre sfârșitul vieții sale a scris o lucrare de mare valoare, care a fost publicată abia după moartea lui. În ea se ocupa cu cartea lui Daniel și cu

diferitele profeții din Apocalips și cărțile lui Moise, punându-le în legătură și căutând să dovedească veracitatea celor scrise. Simțea că evenimente importante sunt în curs de împlinire ca rezultat al apropierii sfârșitului. Deși nu a înțeles lucrurile în măsura în care noi le pricepem azi, totuși Isac Newton se poate socoti ca un crainic al explicării profețiilor.

Deși a fost numit cel mai mare geniu, în modestia lui, știind că toate i-au fost date de Dumnezeu a declarat:

„Eu nu știu cum mă va judeca lumea, dar am părerea despre mine că aș fi un copil care se joacă pe malul mării, culegând ici o piatră mai vârgagă, colo o scoică mai strălucitoare ca altele, pe când oceanul adevărului i se întinde nemărginit în față”.

Acestui englez sobru și cu adânci sentimente religioase, Patria i-a fost recunoscătoare. În timpul vieții a ocupat pe rând catedra de profesor la Universitatea din Cambridge, funcționar la monetația statului și chiar guvernatorul ei. A fost reprezentantul Universității în parlamentul țării și președintele Societății Regale, ales pe viață. Astfel își împărțea timpul

între catedră, interesele de stat și cercetărilor minuțioase, cari l-au condus pe aripile necunoscutului, un pas mai departe în cunoașterea legilor de cari e guvernat marele Imperiu al lui Dumnezeu. Dându-și seama că într'o astfel de situație nu poate să-și îndeplinească perfect îndatoririle față de monetație, renunță la catedră și puse la lucru tot sufletul său, fapt care aduse această instituție la o mare înflorire. După moartea sa a fost înmormântat la Westminster, panteonul oamenilor de seamă, cari prin munca și descoperirile lor au condus Anglia spre un destin fericit, ca să ajungă una din puterile cele mai mari ale lumii..

În anul 1727, în vârstă de aproape 80 ani, Isaac Newton moare din cauza unei pneumonii și a unui atac de gută. Astfel se stinge din viață omul care prin răbdare, observație și stăruință a putut să facă descoperiri cari au adus o nouă orientare lumii întregi. Să învățăm dela acești oameni să muncim și să fim modești — și atunci vom fi tineri cu însușiri alese și conduși de aspirațiuni nobile.

C. A.

CAD ȘI MOR

*Și bate vântul prin răzor....
E toamnă. Frunze cad, și mor.*

*Și vântul spune lumii 'ntregi
Povestea tristă-a vieții lor.*

*Privighetori drăguțe, mici
Adesea se opreau din sbor*

*Pe creanga unde ele-au stat,
Și au cântat cu-atâta dor!*

*Nu le vor mai vedea în veci,
Vor fi călcate sub picior.*

*Vor fi uitate, și nu știu
C'accasta este soarta lor:*

Cad și mor!

A. Voina



A. Voina. Celelalte poezii sunt nepublicabile, iar aceasta nu se putea publica decât când frunzele „Cad și mor”. Ai mai mult succes când te inspiri din natură. Mai trimete-ne ceva.

Cu numărul acesta se termină anul 1936. Mulțumim tuturor cari au dat concursul prin procurarea și răspândirea acestei reviste, și suntem convingși că și în viitor „Amicul Tinerimii” se va bucura de aceeași bună primire ca și până acum.

Aducem la cunoștința stimaților noștri cetitori că aici cari vor face patru abonamente la revista „Amicul Tinerimii”, trimetând costul întreg prin mandat poștal pe adresa editurii, vor primi un abonament gratis.

Director: M. MANEA
Redactor: MIHAIL IONESCU
Redacția și Administrația, București 4. Str. Mitrop. Ghenadie Petrescu, 116. Tel. 3-45-61.

AMICUL TINERIMII, revistă bimestrială.
Anul IV. No. 6/936. Abon. pe un an lei 48.
un număr lei 8. Tip. și Edit. „C. E.” București 4. Str. Mitrop. Ghenadie Petrescu, 116.



BCU Cluj / Central University Library Cluj

